

«La fe pública del Notari és una de les coses més sòlides i socialment acceptades que hi ha al nostre país»

Miguel Ángel Gimeno

President del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

AUTORA: Sandra Purroy
FOTOGRAFIES: Montserrat Fontich

Nascut a Binèfar (Osca) l'any 1950, va estudiar Dret a les universitats de Lleida i de Barcelona i va ingressar a la carrera judicial l'any 1987. Ha exercit sempre a Catalunya, tot essent el seu primer destí el Jutjat núm. 3 de l'Hospitalet de Llobregat i, l'any següent, el Jutjat d'instrucció núm. 22 de Barcelona.

L'any 1993, ingressà a l'Audiència Provincial de Barcelona com a Magistrat de la Secció 10a, fins al 2000, any en el qual esdevingué Magistrat-President de la Secció 6a. Membre de l'associació Jutges per la Democràcia, de la qual fou portaveu, des de l'octubre de 2010 és President del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

P: Ara fa dos anys que va assolir la Presidència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. En aquest període, quins dels objectius acomplerts destacaria i quins són els principals objectius a curt, mig i llarg termini?

R: Crec que hem fet un esforç per aconseguir la presència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, tant en l'àmbit organitzatiu com, sobretot, en el representatiu, com a símbol de govern judicial a Catalunya. Ens hem implicat força en la societat civil, en el sentit més ampli de la paraula. Tant jo, personalment, com els presidents de les audiències i dels equips que em donen suport hem fet un esforç per aconseguir tenir una presència constant en totes les institucions, per interactuar amb totes elles, siguin de caràcter social, veïnal o jurídic, tot buscant sempre una retroalimentació. Nosaltres els hem demanat què era el que creien que faltava i hem actuat en conseqüència; n'hem obtingut molta informació. En aquest punt, hem avançat força. Pel que fa al fet de ser una Justícia moderna, una Oficina Judicial moderna, encara estem força lluny del que seria no ja òptim, sinó raonable o mínimament acceptable. Encara estem per sota del que seria acceptable. En l'àmbit de la Justícia, el problema que tenim és que sovint es pensa que està en mans del President o de la Sala de Govern, però els mitjans materials i les competències depenen, en aquest cas, de la Generalitat de Catalunya, o en el cas dels secretaris, del Ministeri. De manera que hi ha la concurrència de diferents administracions, cosa que mai no és fàcil, perquè els criteris de prioritats no sempre coincideixen i la funció coordinadora de la Presidència, malgrat els esforços, no sempre és atesa. Per tant, en aquest punt, estem treballant-hi cada dia, però encara tenim moltes coses a fer. Aquest no és el millor moment, perquè, amb la manca de capacitat econòmica per part de les administracions, la conseqüència és molt clara i els criteris de prioritats de l'Administració no necessàriament coincideixen amb els nostres.

P: Com afecta la manca de recursos de l'Administració en aquest moment?

R: La Justícia és una prioritat, però no ho és tant com la sanitat o d'al-

tres. Això és evident i ho hem d'acceptar. El que estem intentant des de la Sala de Govern és utilitzar, amb els nostres mitjans, tots els recursos imaginatius possibles per millorar una mica la resposta i, sobretot, allò que depèn exclusivament de nosaltres mateixos: millorar la manera de fer, el tracte o el compliment de certes normes de conducta per part dels jutges, dels secretaris i dels funcionaris. En aquest punt sí que collem més, perquè això sí que ho podem fer i els mitjans no són tan importants.

Pel que fa al fet de ser una Justícia moderna, encara estem per sota del que seria acceptable

P: En ocasions, s'ha mostrat molt crític amb la manca de recursos de la Justícia catalana, accentuada des de fa un cert temps per la crisi actual. Quin és l'estat actual dels jutjats a Catalunya?

R: La situació és força millor que anys enrere, però el seu horitzó encara no està al nivell de satisfer la demanda dels ciutadans.

P: Creu que és una qüestió conjuntural, ocasionada per l'actual crisi, o bé és una qüestió que va més enllà?

R: En l'àmbit de la Justícia, tradicionalment sempre hi ha hagut una manca de mitjans, per bé que és veritat que en els darrers vint anys s'han fet grans esforços econòmics i la situació ha millorat substancialment. No té res a veure l'Administració de Justícia d'avui dia amb la que hi havia llavors, això ho ha de saber el ciutadà, com també ha de saber que l'aparell en general, i els jutges en particular, està resolent els problemes del país. És evident que no ho fem amb la celeritat que ens és demandada, però sí que ho fem amb uns criteris raonables en termes comparatius respecte d'altres països del nostre context. No crec que es pugui dir que la Justícia espanyola és pitjor que la d'altres països del nostre entorn, ni de bon tros. Evidentment, es pot millorar i s'ha

de millorar molt més, perquè el ciutadà espanyol i el català demanden una Administració de Justícia més moderna, que ara per ara nosaltres —i em refereixo a l'Estat, sigui el Govern o la Generalitat— no els podem oferir, perquè estem limitats per les condicions econòmiques, en aquests moments. I també és veritat que vam començar sota zero i arribar a aquest límit costa més.

P: Per tant, és necessària una reforma global de la Justícia? La Nova Oficina Judicial es pot entendre així?

R: El que és claríssim és que l'ordre judicial tenia una estructura en la qual, al capdavant de tot, hi havia el Jutge. I aquesta estructura, en aquests moments, ja no només no era legalment adequada —ja hi ha hagut una última modificació de llei al respecte—, sinó que era, sobretot, organitzativament nefasta, ja que això tenia un cert sentit en moments històrics precedents, però no en una societat moderna com l'actual. És evident que la idea que el Jutge es dediqui exclusivament als aspectes que són d'àmbit jurisdiccional i que l'Oficina depengui d'uns altres és una bona idea. Una altra qüestió és que en aquests moments hi pugui haver conflictes que s'han de solucionar, però, en tot cas, la idea que hi hagi una estructura organitzativa moderna, d'oficina, i que posteriorment al Jutge se li doni l'assumpte perquè faci la funció purament jurisdiccional és bona. En aquesta línia ha d'anar la Justícia moderna. Això vol dir, en definitiva, que finalment hi haurà un canvi substancial respecte de l'estructura piramidal que hi havia, amb un Jutjat i un Jutge al capdavant de tot plegat, i amb tota una Oficina amb uns mecanismes molt vells.

És una bona idea que el Jutge es dediqui exclusivament als aspectes que són d'àmbit jurisdiccional

Els jutges ni en sabem ni n'hem de saber, d'organització; del que hem de saber és de Dret, de Justícia, de tot allò referent a l'àmbit judicial. Aquesta és la nostra feina, i no una altra. Per tant, això necessita imprescindiblement que es produeixi un canvi d'estructura.

Entrevistes

P: El principal problema de la Justícia és, doncs, l'organització?

R: A l'Administració de Justícia d'Espanya li manquen mitjans, però, sobretot, li manca organització. Si no som capaços de tenir una bona organització, no traurem profit dels mitjans que tenim. I això, en aquests moments, és molt important, perquè al ciutadà espanyol li costa molts esforços pagar cada cosa. Crec que és el poder polític qui ha de decidir quina és l'organització més adequada i, dins d'aquesta organització, els jutges hi tenim un paper rellevant, també instrumental, per tal que hi hagi finalment i en l'últim moment una decisió jurisdiccional. En tot cas, però, som una peça més.

P: És partidari, doncs, de la Nova Oficina Judicial per millorar l'eficiència. Però quins són actualment els aspectes en els quals ja tenim una certa fortalesa?

R: El més important és que, en aquests moments, tothom ja ha acceptat que amb l'organització tradicional no es podia fer res i que en necessitem una de moderna. I que l'organització moderna cal fer-la sobre la base d'una Oficina gestionada de manera diferent, en què l'àmbit jurisdiccional sigui dels jutges, i que el fet d'optimitzar els recursos organitzatius sobre oficines comunes és possible. I tot això només pot funcionar si se sosté en una informatització important; una cosa no es pot fer sense l'altra. I això no vol dir tant tenir aparells com tenir un sistema d'expedient electrònic, amb accessibilitat a l'expedient. De manera que, quan l'Oficina hagi de passar per diferents serveis, això només serà eficaç si es basa en un expedient electrònic. Perquè, si no és així, ens podem trobar —tal com ha succeït fent proves amb l'Oficina Judicial— que en el moment en què l'expedient havia d'estar en un determinat lloc, no hi era, perquè, en ser físic, s'havia de traslladar i, en un moment determinat, ningú no el trobava. Poden passar moltes coses, però mai que un Jutge no pugui celebrar un judici pel fet que no té l'expedient perquè en funció de recurs o de qualsevol altra qüestió s'hagi hagut d'anar enrere. Amb un expedient electrònic, això no seria cap problema, perquè sempre —evidentment, amb els controls neces-

saris— qualsevol Jutge que fos competent sobre un cas podria obrir l'ordinador i baixar-se el seu expedient.

Hem d'entrar en els tribunals d'instància, que impliquin un sol òrgan judicial integrat per diferents jutges

Però, a més d'aquestes dues coses, se n'han d'organitzar d'altres. Per exemple, si plantegem el fet que hi ha serveis comuns i que els jutges només tenen una funció merament jurisdiccional, que no s'han d'ocupar de l'organització de l'Oficina, no cal l'organització d'òrgans judicials tal com és ara. Per tant, hem d'entrar en el que es coneix com tribunals d'instància, de base, un concepte que implica un sol òrgan judicial, amb una instància composta per diferents jutges, per tants com siguin necessaris. Això facilita molt l'organització i optimitza els recursos. A Barcelona, per exemple, hi hauria un Jutjat de primera instància que tindria cinquanta jutges, amb un Deganat o un responsable que en faria la distribució. Això permetria, alhora, assegurar una altra de les qüestions que tant ens preocupen a nosaltres i, evidentment, també als notaris —que fan molta feina i són capdavanters en aquesta matèria—: la seguretat jurídica i la previsibilitat de les organitzacions judicials, un dels aspectes que se'ns critica sovint. En el moment que hi ha un sol òrgan judicial amb diferents membres judicials, això permet que s'unifiquin criteris amb més facilitat i que es facin les reunions que siguin necessàries per fer que aquest criteri sigui sempre el mateix. Per tant, amb això ja hem millorat un altre tema organitzatiu, tot i que, evidentment, també calen mitjans.

P: I pel que fa a l'àmbit territorial?

R: La idea d'una distribució territorial en partits judicials neix adreçada a la presència del poder en tots els territoris. Actualment, tanmateix, la presència física no és important. No ho és perquè hi ha una altra manera de fer valer la tutela judicial i, sobretot i fonamentalment, perquè els mitjans de comunicació informàtics i d'altra mena han canviat molt en els darrers anys, i tot plegat s'ha d'aprofitar.

Ara ja no hi ha cap necessitat que hi hagi una persona en un lloc apartat, perquè no resulta eficient, tot creant òrgans judicials que estan sobrecarregats i d'altres que no ho estan. A més a més, els moviments migratoris han canviat molt les poblacions. Per tant, els partits judicials s'han de discurtir i s'han de canviar una altra vegada.

Totes aquestes peces no poden funcionar les unes sense pensar que també hi són les altres. Per tant, l'evolució ha de ser global. L'Oficina es farà ara, però quin servei comú farem, si no comptem a quin territori s'ha de prestar aquest servei públic? Evidentment, també s'han de tenir en compte altres factors sociològics o el fet que a Catalunya s'esdevenen certes situacions; per exemple, a la costa mediterrània, o a la Costa Brava, s'opta per un determinat tipus de turisme que provoca estacionalment molts incidents o una especial demanda de l'Administració de Justícia, i hem de ser àgils i modificar-la de manera que puguem cobrir el juliol, l'agost o el setembre, sabent que aquestes necessitats no seran les mateixes que al gener. També cal tenir en compte que actuar en una urbanització no és el mateix que fer-ho en un edifici, encara que el número de persones sigui el mateix. Tot això s'ha de plantejar alhora.

A l'Administració de Justícia li manquen mitjans, però, sobretot, li manca organització

P: Serà la solució al col·lapse judicial?

R: No estic d'acord amb el terme *col·lapse*. Crec que, efectivament, no complim amb la demanda d'eficàcia i de rapidesa que hi ha, però això no és un *col·lapse* de cap manera. Fa molts anys —jo crec que tota la meua vida professional— que utilitzem aquest terme, però mai no estem col·lapsats del tot. Som lents, com ho seria qualsevol altre en les nostres circumstàncies i amb les garanties que oferim. Tenim moltes mancances i deficiències. Fins i tot, de vegades, la Justícia tardana no és Justícia, però amb aquests mitjans estem salvant el paper d'aquest país des de fa molts anys. A Espanya, la Justícia és lenta, pot ser millor,

podem guanyar més seguretat jurídica... però hi ha Justícia.

P: Hi ha una bona seguretat jurídica?

R: Precisament, en aquest sentit, els jutges creiem que hi ha un excés de peculiaritat en determinades resolucions. És a dir, el legislador —que també té l'obligació de donar seguretat jurídica— ens presenta sovint una norma que en modifica una altra, i ho fa amb una disposició addicional d'una llei que no té res a veure amb una exposició de motius, per exemple. I, finalment, la conclusió ve d'una esmena transaccional. Ens diuen que ho interpretem de diferents maneres, però és que és lògic que succeeixi així. Però, en definitiva, si ho mirem amb una certa perspectiva, en l'àmbit judicial, aquest país s'està mantenint.

P: El que sí tenim és un índex alt de litigiositat. Com podem combatre'l?

R: És veritat que tenim un índex de litigiositat molt superior al d'altres

països del nostre context, però no en conflictes greus. Si mirem estadístiques en l'àmbit criminal, el nostre índex de criminalitat és més baix que el de països del nostre entorn, sobretot en el cas dels delictes més greus. També és veritat que dels menys greus en tenim més, però tampoc gaire més que als països del nostre context. Aquí hi ha tanta litigiositat segurament per diferents raons: primer, perquè no tenim la cultura d'anar a la transacció, a la mediació o l'arbitratge, que són instruments alternatius a l'àmbit judicial. Segurament no hi ha prou fiabilitat o prou consciència social del fet que els assumptes es poden resoldre d'una altra manera. Crec que els professionals del Dret, i més concretament els advocats i els procuradors, haurien de plantejar-s'ho en primer lloc. A Espanya n'hi ha molts més que a altres països del nostre entorn, cosa que també fa que molts d'ells només pensin en el plet en l'àmbit judicial. D'altra banda, també és necessari que després es compleixi allò que s'hagi establert, perquè si s'esmenen les clàusules de l'arbitratge, per exemple, caldrà recórrer novament al Jutge. Hi ha temes que es podrien treure de l'àmbit judicial,

perquè hi ha altres vies que ofereixen també seguretat jurídica, evidentment, i que són raonables i funcionen. Això permetria abaixar l'índex de litigiositat i que el Jutge estigués dedicat exclusivament a aquelles qüestions que de cap manera poden sortir de l'àmbit jurisdiccional, perquè són essencials per al nostre Dret i, en tot cas, per a la tutela última. Hi ha moltes possibilitats de tutelar a la baixa.

P: Quina aportació poden fer els notaris en la resolució extrajudicial de conflictes?

R: Els notaris poden fer una aportació molt important. Se'ls ha atribuït la feina de ser el suport bàsic de la seguretat jurídica preventiva, perquè atorguen l'escriptura pública. I la fe pública del Notari és una de les coses més sòlides i més acceptades socialment que hi ha al nostre país. I això de cap manera s'ha de perdre. Els notaris, per la seva gran formació jurídica, poden fer aportacions i, de fet, ja les han fet en l'evolució del que són les diferents figures i en la utilització del Dret, bàsicament del Dret Privat. Crec que poden fer un salt a altres aspectes que tenen

Entrevistes

a veure amb els contractes, en els quals ells són els veritables especialistes. No em refereixo a contractes estrictament de transaccions econòmiques, sinó al fet d'entrar en altres aspectes que podrien solucionar. En l'àmbit de l'arbitratge, per exemple, tenen moltes coses a dir. També en l'àmbit successori, i fins i tot en molts aspectes de relacions de filiació. Així com l'àmbit del Registre Civil ja l'estem traient de la funció jurisdiccional i el passem a un àmbit administratiu, hi ha altres aspectes que podrien passar a l'àmbit purament d'un funcionari públic. I els notaris, tot complint amb la seva funció pública, podrien fer aquestes funcions. S'ha parlat, per exemple, d'ampliar les possibilitats en determinades declaracions d'hereus, on no hi hauria cap inconvenient. En l'àmbit matrimonial, també s'ha parlat

de si podrien donar fe de separacions. En aquest punt, no veig cap inconvenient de fons, però hauríem d'arreglar alguna cosa, perquè li hem donat certes solemnitats al matrimoni i això suposaria un canvi substancial —o, almenys, conceptual— pel que fa a aspectes que estan ja socialment acceptats. Però el Notariat té moltes possibilitats d'afegir funcions, sobretot en l'àmbit del Dret Privat.

P: Com valora la relació actual del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya amb el Consell General del Poder Judicial?

R: El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és un òrgan més institucionalment establert dins la llei orgànica,

però que té com a òrgan de govern primer el Consell General del Poder Judicial. De fet, la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és un òrgan governatiu com ho és l'altre, que té funcions governatives. Amb les competències, hi ha una certa delegació, però la relació és correcta i cadascú funciona dins l'àmbit de les seves pròpies competències, amb una relació molt fluïda i directa. Evidentment, ells són l'òrgan superior i nosaltres sovint executem instruccions, ja que la manera que té el Consell General del Poder Judicial d'aplicar una determinada política judicial a tot l'Estat és a través dels diferents tribunals superiors de Justícia.

El Notariat té moltes possibilitats d'afegir funcions, sobretot en l'àmbit del Dret Privat

P: Un tema recurrent és la possibilitat del canvi de procediment per a l'elecció dels vocals del Consell General del Poder Judicial per tal d'assegurar al màxim la seva independència i despolitització. Com valora aquesta possibilitat? Creu que hi ha massa interferències entre política i Justícia?

R: Al final, no es tracta del fet que n'hi hagi o no, sinó que la gent creu que n'hi ha. Crec que hi ha menys interferències del que es creu. En l'àmbit judicial, la legitimació depèn bastant —per no dir molt o totalment— de la confiança que la gent tingui en el jutge i, per derivació, en els òrgans judicials. La majoria de la gent pensa que el Consell General del Poder Judicial és l'òrgan suprem dels jutges, i això no és veritat. La primera qüestió és que la funció jurisdiccional no té res a veure amb el Consell General del Poder Judicial, la qual cosa no hem sabut explicar a l'opinió pública. La segona qüestió és que el Consell General del Poder Judicial és un òrgan necessàriament polític i, per tant, fa política judicial; el que no ha de fer és una altra política, però la judicial sí que l'ha de fer. Pel que fa al fet de si hi ha o no interferències dels partits polítics, es confon el que és *partit polític* amb el que són *grups parlamentaris*. Crec que una modificació electoral general, seguint el model anglosaxó o nord-americà, en què cada

persona elegida per al Parlament rendeix comptes directament al seu electorat, per circumscripció, segurament canviaria molt les coses. Sí que és veritat que, en el nostre cas, coincideix la identitat gairebé al cent per cent entre el partit polític i el grup parlamentari —perquè gairebé tots els grups parlamentaris, llevat del grup mixt, els forma un sol partit— i, a més, hi ha el sistema de parlamentaris de fidelitat. Això provoca que l'òrgan de representació més important que tenim, que està elegit de manera directa i que té la major legitimitació per nomenar-ne d'altres, com el Consell General del Poder Judicial, no tingui una legitimitació d'urnes, sinó una legitimitació d'elecció. Això la ciutadania ho veu perversament, ja que pensa que els partits polítics estan influenciant i són els qui posen els uns o els altres. Dit això, al meu parer, el problema no és el sistema d'elecció, sinó com funciona el Consell General del Poder Judicial l'endemà de l'elecció dels vocals per tal de ser independent, com ha de rendir comptes en una societat moderna. En un Estat democràtic de veritat, de funcionament, la transparència i la rendició de comptes són elements bàsics, no només el sistema d'eleccions. Tots els òrgans, les autoritats, jo mateix, el Consell General del Poder Judicial, el President del Govern o el de la Generalitat hem de rendir comptes i mostrar transparència perquè la societat així ho percebi. En aquest punt és on rau el problema del Consell General del Poder Judicial. Per tant, no és que sigui un òrgan polític, ni un problema del sistema d'elecció —que pot ser raonable—, ni tampoc ho milloraria el fet que una mica més de la meitat dels seus membres fossin elegits pels jutges. El problema és trobar com podem dotar-lo de transparència i, sobretot, de rendició de comptes.

P: A Catalunya ha aixecat una certa polèmica l'aprovació de l'aplicació de taxes judicials en determinats plets, aprovada en la Llei d'Acompanyament de Pressupostos. Com valora aquesta mesura?

R: Té aspectes positius i aspectes negatius, però, en un moment determinat, s'ha de buscar un punt d'equilibri i de proporcionalitat, i això és el que s'ha volgut fer. La Justícia és un valor superior —ho diu la Constitució— i, per tant, com

a valor i com a servei, ha d'estar a l'abast de qualsevol ciutadà. Les raons econòmiques, doncs, no poden ser un obstacle. Dit això, és veritat que hi ha determinades persones, tant jurídiques com físiques, que fan una utilització frívola de l'acció que es planteja davant dels tribunals. I un tercer vector que hem de tenir en compte és que cada acte judicial té un cost i que els mitjans econòmics de què disposem al nostre país són limitats. Si fem conjugar aquests tres elements, sembla raonable el fet que es marqui d'alguna manera que aquell que és usuari de la Justícia, que té mitjans suficients i que, per la seva organització econòmica, es beneficia de l'Administració de Justícia faci una aportació econòmica, si no del cent per cent, almenys que s'aproximi al cost que genera. No té cap sentit que es presentin milers de demandes per quantitats molt petites —que de vegades no arriben ni als 100 euros—, per raons purament de política empresarial d'una determinada companyia, i que això no tingui cap cost per a la companyia, inicialment, i sí tingui un cost per a la resta dels ciutadans, que s'han de posar a la cua.

P: L'Administració de Justícia ha evolucionat i s'ha modernitzat al mateix ritme que la societat?

R: No estem molt lluny, però tampoc no estem al seu mateix nivell. I diria, sobretot, que no hem sabut presentar-nos davant de la societat com una Justícia moderna. No som moderns, és evident, però tampoc no som tan antics com percep la societat que som. Una gran part del problema és saber transmetre exactament què és el que es fa i què es pot fer. També és veritat que les enquestes que es fan als ciutadans ens diuen que aquells que passen per l'Administració de Justícia li tenen més confiança que aquells que no hi passen. I és veritat que la gent no es queda al marge de l'àmbit de la Justícia: la vol, la demanda... i l'índex de litigiositat, de fet, també té a veure amb això. Al final, pensen que «serà tard, però en tot cas trobarem una solució».

P: Com valora la interrelació existent entre economia i Justícia?

R: La relació entre economia i Justícia és intensa i, a més, molt propera. En l'economia entren moltes coses, pe-

rò la Justícia hi té molt a veure des de diferents punts de vista. Hi ha injustícies econòmiques i, per tant, la Justícia ha de valorar-les, perquè se'ns ha demostrat —i ara parlo de Dret— que sense regulació, sense normes, sense l'aplicació d'un Dret determinat i de la Justícia, l'economia ens pot conduir a caure per un penya-segat. I, d'altra banda, l'economia necessita un terreny sobre el qual moure's, i aquest terreny necessita una certa seguretat. Darrere d'un negoci, per exemple, hi ha un negoci jurídic, en definitiva, i el que hom necessita és tenir unes certes garanties que en tot aquest procés la persona tindrà una raonable possibilitat que es compleixin aquells acords, i que li donaran un cert emparament, en un temps raonable —que és on nosaltres estem fallant més. Però, en qualsevol cas, és bàsic que s'entengui que la Justícia no és tant un servei que es pugui utilitzar o no com que una inversió en Justícia és una inversió econòmica, perquè assenta les bases de l'economia.

El problema del Consell General del Poder Judicial no és el sistema d'elecció, sinó com podem dotar-lo de transparència i, sobretot, de rendició de comptes

P: En temps de crisi, la contribució de la Justícia a aportar seguretat és més important que mai?

R: Sí, perquè el ciutadà, en aquests moments, està en les pitjors condicions, i és evident que necessita més protecció. La tutela judicial, en aquest sentit, desenvolupa un paper bàsic. En un àmbit més global, una bona Administració de Justícia és la que dóna aquesta seguretat de la qual parlava: seguretat per a la inversió estrangera, per al moviment de capitals, per saber necessàriament que allò que s'ha pactat es complirà i per assegurar la predictibilitat. A més, els tribunals són molt sensibles a les mancances que hi ha al nostre país, a l'atur, etc., i això s'ha de facilitar i promoure en la mateixa interpretació que es fa del Dret, de com cal gestionar certs assumptes. Per exemple, als concursos de creditors, és positiu que els jutges

Entrevistes

tinguin una certa tendència a posar en primer lloc la conservació de l'activitat i no la liquidació, perquè el manteniment d'activitat econòmica també ha de ser una prioritat en l'àmbit de la Justícia, la qual cosa ja ha estat força assumida per part dels jutges. Alhora, denunciem que hi ha un àmbit hipotecari que provoca unes situacions personals i de marginació social, i diem que hem de fer complir el que s'ha pactat, perquè, si no, tot el sistema se'ns trastoca. Però veiem les dues cares. Ara, que hi hagi aquesta mentalitat és bàsic, però també ho és el fet de denunciar que s'han de prendre certes decisions polítiques i fins i tot econòmiques que no ens correspon de prendre a nosaltres, alhora que denunciar que hi ha persones que estan patint aquestes situacions i que segurament es podrien modificar coses. Aquesta també és una aportació que podem fer en l'àmbit de la Justícia. Però tenim molt clar que nosaltres executem, que no fem la llei ni l'hem de fer. La llei la fa qui té les competències per fer-la, que en aquest cas és el Parlament. I els jutges executarem la llei, la interpretarem, l'adequarem al temps i aplicarem els criteris interpretatius clàssics. Però denunciem que, de vegades, la llei és insuficient; aquesta també és la nostra funció. Intentem aplicar-la globalment i fem que els valors constitucionals mai es quedin fora d'aquests aspectes.

P: Tot just ara fa tres anys es va inaugurar la Ciutat de la Justícia.

Quina valoració fa d'aquest equipament i de la seva eficàcia?

R: La Ciutat de la Justícia ha estat un encert, perquè l'Administració de Justícia no consisteix només a prendre una decisió judicial més o menys correcta. Al llarg de tot el camí, hi ha una manera de tractar el ciutadà per part del Jutge, el Secretari o el funcionari que sigui. En les condicions en què es treballava als jutjats antics, el tracte que es donava al ciutadà no era acceptable. La Ciutat de la Justícia és el primer pas cap a una Justícia moderna. Tenim una infraestructura que, amb algun inconvenient puntual, dóna una idea de modernitat i fa realitat aquesta idea. A Barcelona, des que hi ha la Ciutat de la Justícia, es fa una millor Justícia que abans.

El manteniment d'activitat econòmica també ha de ser una prioritat en l'àmbit de la Justícia

P: La redacció inicial del nou Estatut d'Autonomia de Catalunya plantejava la possibilitat de crear un Consell de Justícia de Catalunya que, finalment, no es va aprovar. Vostè en seria partidari?

R: Sí, és clar, però el que passa és que, en aquest àmbit, el que hem de tractar exactament és quin model desen-

volupem. Segurament tindrem molt de temps per parlar sobre aquesta qüestió, perquè, en aquests moments, estem discutint el consell mare, que és el Consell General del Poder Judicial. Primer, l'hem de definir i, després, vindran els consells que tenim a cada comunitat autònoma. Crec que és necessari, perquè des de la proximitat podem fer més coses, però també és evident que no podem caure als mateixos errors que en el cas del Consell General del Poder Judicial. Per tant, una de les qüestions positives que tenim en aquests moments és que tindrem força temps per debatre i desenvolupar aquesta qüestió, perquè ara tampoc no tenim gaires mecanismes ni capacitat econòmica per fer-ho. Però no hi ha cap raó perquè no s'hagi optat, dins de l'àmbit de l'estructura de l'Estat, per una distribució del poder feta d'una altra manera, per molt que la Constitució parli d'un poder judicial únic, que no hem de negar.

P: Finalment, quina valoració fa de la seguretat jurídica preventiva del nostre país?

R: Gaudim de bona salut, en aquest sentit. Estem exportant els conceptes i l'estructura jurídica de la seguretat notarial a altres països, sobretot a l'Amèrica Llatina, on es planteja el model espanyol. En aquest punt no només no ens han de donar lliçons, sinó al contrari, nosaltres les donem. I cal dir que el Notariat espanyol té una altíssima qualificació en l'àmbit del Dret Privat.

